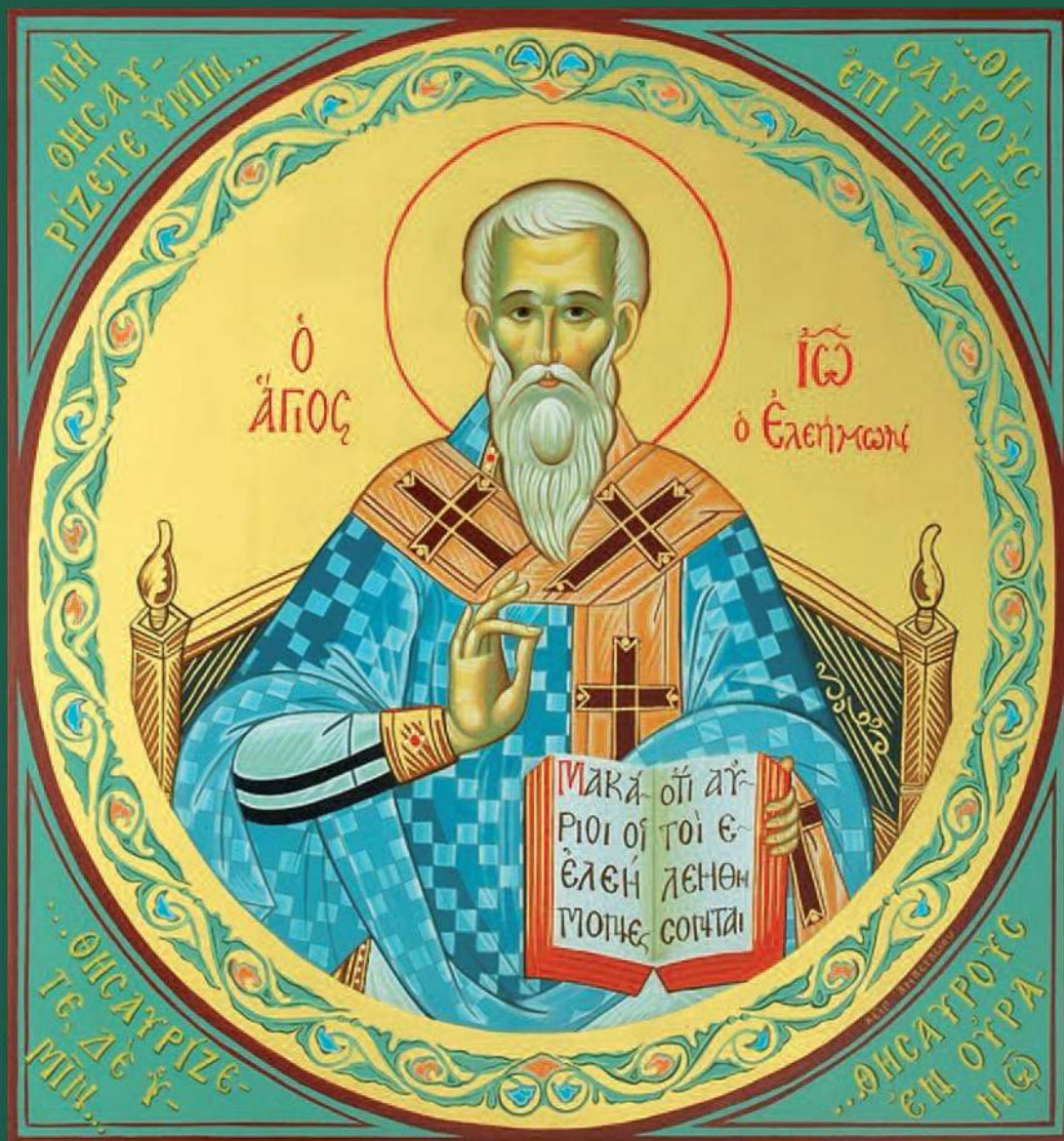

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

ΤΕΥΧΟΣ 22^ο Σεπτεμβρίου – Δεκεμβρίου 2017

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τεύχος 22^ο

Έτος 2017

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

Φιλανθρωπικό Σωματείο
ΜΕΡΙΜΝΑ
ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
Α. Μ. 734 (3793)
Άπόφ. Πρωτ. Θεσ/νίκης
3399/1964

ΕΔΡΑ

Έθνικῆς Ἀμύνης 22
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21
Τηλ. 2310 277 950,
Fax 2310 233 548

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Ίωάννης Σχοινᾶς

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ίωάννης Σχοινᾶς
Παναγιώτης Ἀναστασιάδης
Ἀναστασία Ζάννη
Ἡλίας Χαματζόγλου

Τιμὴ φύλλου: 1 εὐρώ

**ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ**

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

ΤΡΑΠΕΖΩΝ

ΕΘΝΙΚΗ
213/296025-73
ΠΕΙΡΑΙΩΣ
5211-036427-751
ALPHA BANK
846002002000196
EUROBANK
0026.0704.06.0200217643

Γιὰ τὶς καταθέσεις εἰσφορῶν,
δωρεῶν καὶ συνδρομῶν σὲ
πίστωση τῶν παραπάνω λο-
γαριασμῶν τοῦ Σωματείου,
παρακαλοῦμε νὰ ἀφῆνεται
μῆνυμα μὲ τὸ ὄνομά σας καὶ
τὸ ποσὸ στὸ τηλέφωνο 2310
233 548, γιὰ νὰ σᾶς στέλνου-
με τὴν ὀφειλόμενη ἀπόδειξη.

Ταχυδρομικὲς ἐπιταγὲς μπο-
ρεῖτε νὰ στέλνετε στὸ ὄνομα
τοῦ Ταμῖα κ. Κωνσταντίνου
Καρύδα καὶ στὴ διεύθυνση
Έθνικῆς Ἀμύνης 22, ΘΕΣ-
ΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21

Ἐπίσης στὴν περίπτωση ποὺ
ἐπιθυμεῖτε νὰ προσφέρετε
χρήματα ἀπὸ τὸ σπίτι ἢ τὸ
γραφεῖό σας, μπορεῖτε νὰ τη-
λεφωνεῖτε στὸν κ. Βασίλειο
Τσιτσόγλου, στὰ τηλέφωνα
2310 927 440 καὶ 6937 092
430.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ίωάννης Σχοινᾶς,
Πρόεδρος
Παναγιώτης Ἀναστασιάδης,
Ἀντιπρόεδρος
Ἀναστασία Ζάννη,
Γ. Γραμματέας
Κωνσταντίνος Καρύδας,
Ταμίας
Ἡλίας Χαματζόγλου,
Μέλος
Δημήτριος Μαντζανάρης,
Μέλος
Συμεὼν Πουρσαϊτίδης,
Μέλος

Προαίρεση Επικοινωνίας

Εν Χριστῷ ἀδελφοί, ὑπακούοντας στήν ἐπιθυμία σας γιὰ ἐπανεκδόση τοῦ περιοδικοῦ μας, πού σᾶς παρηγόρησε γιὰ ἄρκετά χρόνια μέ τίς παραινέσεις του καί τίς παραθέσεις παρηγορητικῶν θεολογικῶν κειμένων, ἀποτέλεσμα τῆς ἐξαίρετης θυσιαστικῆς προσφορᾶς τοῦ μέχρι πρότινος Προέδρου τῆς ΜΕΡΙΜΝΑΣ κ. Ἡλία Χαματζόγλου, ξεκινοῦμε μιὰ νέα προσπάθεια, μέ τήν ἐλπίδα πῶς θά κατορθώσουμε νά ἀνταποκριθοῦμε στίς ἀπαιτήσεις σας γιὰ ἐπικοινωνία καί ἀγαπητική ἀλληλοπεριχώρησι.

Στόχος μας εἶναι νά ἀναδείξουμε τὰ ζωηφόρα μηνύματα τῆς πίστες μας, πού μᾶς ὁδηγοῦν στοὺς προδιαγεγραμμένους δρόμους τῆς σωτηρίας μας, προκειμένου στή συνάντησή μας μέ τὸ γλυκύτατο Ἰησοῦ Χριστό μας, τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, τὴ Μητέρα μας καί τοὺς Ἁγίους τοῦ Θεοῦ, νά λουστοῦμε στὸ φῶς τῆς χάριτος καί νά βιώσουμε τὴ χαρά, πού προσφέρει ἡ κοινωνία μαζί τους, μέσα ἀπὸ τὴν καθημερινότητά μας καί μέ στόχο τὴν αἰώνια χαρά, πού ἀπολαμβάνουν οἱ σωσμένες ψυχές.

Μεγάλῃ εἶναι καί ἡ ἀνάγκη μας, στίς μέρες πού διανύουμε, γιὰ ἐλπίδα, πῶς ὁ Κύριός μας καί Θεός μας, ὁ πανταχοῦ παρὼν καί τὰ πάντα πληρὼν εἶναι δίπλα μας, γιὰ νά καμαρώσει καί νά συμπαρασταθῇ στοὺς ἀγωνιστὲς τῆς πίστες μας, πού μέ εἰλικρίνεια, ζῆλο καί φιλότιμο, ἀκολουθοῦν τίς ὁδηγίες καί τίς παρακαταθήκες, πού μᾶς ἔφηρε μέσα ἀπὸ τὸ Λόγο Του καί τοὺς φωτισμένους Ἁγίους Του.

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, πού ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸν Πατέρα καί πέμπεται ἀπὸ τὸν Υἱό, πού ἀπὸ τὴν Πεντηκοστή καί μετὰ βρίσκεται συνεχῶς δίπλα μας καί φωτίζει τοὺς ἀγωνιστὲς, πού ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῶν παθῶν τους, ὡς εἶναι ὁδηγὸς καί στίς δικές μας μικρὲς προσπάθειες, προκειμένου μέσα ἀπὸ τὴν ἐπικοινωνία μας νά ἀναδειχθῇ ἐκείνη ἡ ἀγαπητικὴ σχέση, πού θά εὐαρεστεῖ τὸ Θεὸ καί θά ἀνακουφίζει τοὺς ἐμπερίστατους συμπολίτες μας, πού περιμένουν ἀπὸ τοὺς ἐργάτες τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου μας συμπάραστασι καί ἀλληλεγγύη.

Δὲν εἶναι δικά μας λόγια καί εὐφρολογήματα, πῶς ὁ ἐλεὼν τὸ φτωχό, δανεῖζει τὸ Θεό, ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια. Καὶ Ἀλήθεια εἶναι ὁ Θεός! Καὶ φυσικὰ τὴ Χάρη καί τίς Δωρεές τοῦ Χριστοῦ μας, δὲν θά τίς συναντήσουμε μόνο στὸν οὐρανό, ὅπου ἀναπόφευκτα θά πορευτοῦμε κάποια στιγμή, ἀλλὰ καί ἐδῶ κάτω στήν καθημερινότητά μας.

Η ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Αγαπητοί μας αδελφοί, σύμφωνα με τὸ εὐαγγέλιο τῆς κρίσεως ὁ Χριστὸς δὲν θὰ μᾶς κρίνει γιὰ τὸ πόσες μετάνοιες καὶ πόσες προσευχὲς κάναμε στὴ ζωὴ μας, ποὺ κι αὐτὲς ἔχουν τὸ ρόλο τους καὶ τὸν προορισμό τους, ἀλλὰ γιὰ τὸ ἂν καὶ κατὰ πόσο συμπαρασταθήκαμε στὴ ζωὴ μας τὸ συνάνθρωπό μας, τὸν πλησίον μας, ποὺ βρέθηκε σὲ δύσκολους πειρασμούς καὶ δοκιμασίες, εἴτε ἀπὸ τὸν πονηρὸ ἢ καὶ ὡς συνέπεια τῶν ἐπιλογῶν του στὴ ζωὴ, εἴτε καὶ ὡς παιδαγωγίες ἀπὸ τὸν ἴδιο το Θεό.

Αὐτὸ σημαίνει πὼς ὁ δρόμος πρὸς τὴ σωτηρία μας περνάει μέσα ἀπὸ τὸ συνάνθρωπό μας, εἴτε αὐτὸν τοῦ μικρόκοσμού μας, συγγενῶν καὶ φίλων, εἴτε τὸν ἄγνωστο ποὺ περνάει ἀκριαῖες δοκιμασίες καὶ ἡ δική μας εὐγενὴς παρουσία μπορεῖ νὰ τὸν ἀνακουφίσει καὶ νὰ τὸν βοηθήσει νὰ σηκώσει τὸ σταυρὸ του, αὐτὸν ποὺ τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός. Γιατί στὴ ζωὴ τίποτα δὲν εἶναι τυχαῖο, ἀλλὰ ὅλα ἐλέγχονται καὶ κατευθύνονται ἀπὸ τὸ Δημιουργὸ αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη κι ἔτσι ἀπαιτεῖ νὰ εἶναι καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ποιμνίου Του. Ἄν ἀγαπᾷς τὸ Θεό, ἀλλὰ δὲν ἀγαπᾷς τὸν ἄνθρωπο εἶσαι ἓνας καθαρόαιμος ψεύτης. Τὸ ἴδιο ψεύτης εἶσαι καὶ ἂν ἀγαπᾷς τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ δὲν ἀγαπᾷς τὸ Θεό. Γιατί χωρὶς ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξει ἀληθινὴ ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Κι αὐτὸ λέει ἡ παγκόσμια ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἀλλὰ ἂν ἀγαπᾷς τὸ Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο σὰν πλάσμα τοῦ Θεοῦ, τότε καλεῖσαι νὰ τὸ ἀποδείξεις ὅχι μὲ ὁμολογίες ἀγάπης καὶ χοντρὰ λόγια, ἀλλὰ μὲ τὰ ἔργα σου, ἔργα ἀγάπης καὶ προσφορᾶς καὶ μάλιστα ἀπέναντι σὲ φίλους καὶ ἐχθρούς, ἐνῶ «οὐ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις».

Αὐτὸ προσπαθοῦμε νὰ κάνουμε κι ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τῆς ΜΕΡΙΜΝΑΣ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ, μὲ τὴ δική σας ἐντολὴ καὶ συμπαράσταση, σὰν ἐπιβεβαίωση τῆς πίστεως μας μὲ ἔργα καὶ ὅχι μὲ λόγια.

ΕΙΠΕ ΓΕΡΟΝΤΑΣ

Εὰν ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴ διόρθωση τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ στραφοῦμε πρὸ πολὺ στὴν «ἐσωτερικὴ» δράση παρὰ στὴν ἐξωτερικὴ, δίνοντας τὰ πρωτεῖα στὴ θεία βοήθεια, θὰ βοηθήσουμε τοὺς ἄλλους περισσότερο καὶ θετικότερα. Ἐπιπλέον θὰ ἔχουμε καὶ τὴν ἐσωτερικὴ μας γαλήνη, ἥ ὁποία θὰ βοηθάει ἀθόρυβα τὶς ψυχὲς ποὺ θὰ συναντᾶμε, γιατί ἡ ἐσωτερικὴ πνευματικὴ κατάσταση προδίδει τὴν ἀρετὴ τῆς ψυχῆς καὶ ἀλλοιώνει ψυχές.

Ὅταν ἐπιδίδεται κανεὶς στὴν ἐξωτερικὴ δράση, πρὶν φτάσει στὴ λαμπιαρισμένη ἐσωτερικὴ πνευματικὴ κατάσταση, μπορεῖ νὰ κάνει κάποιον πνευματικὸ ἀγώνα, ἀλλὰ ἔχει στενοχώρια, ἄγχος, ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης στὸ Θεὸ καὶ συχνὰ χάνει τὴν ἡρεμία του. Ἐὰν δὲν κάνει καλὸ τὸν ἑαυτό του, δὲν μπορεῖ νὰ πεῖ ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὸ κοινὸ καλὸ εἶναι καθαρό.

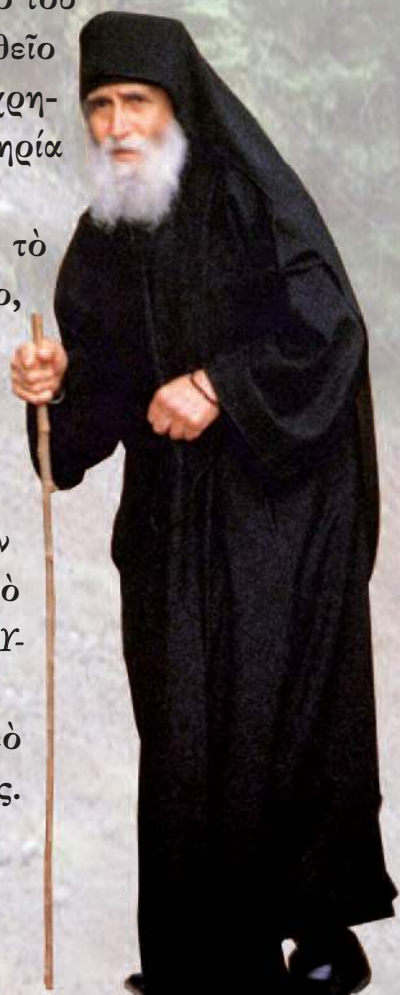
Ὅταν ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὸν παλαιὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀπὸ κάθε τί κοσμικόν, ἔχει πλέον τὴ θεία Χάρη, ὁπότε καὶ ὁ ἴδιος ἀναπαύεται, ἀλλὰ καὶ κάθε εἶδους ἀνθρώπο ἀναπαύει.

Ἄν ὅμως δὲν ἔχει Χάρη Θεοῦ, δὲν μπορεῖ οὔτε στὸν ἑαυτό του νὰ ἐπιβληθεῖ, οὔτε τοὺς ἄλλους νὰ βοηθήσει, γιὰ νὰ φέρει θεῖο ἀποτέλεσμα. Πρέπει νὰ βουτηχτεῖ στὴ Χάρη καὶ ὕστερα νὰ χρησιμοποιηθοῦν οἱ ἁγιασμένες πλέον δυνάμεις του γιὰ τὴ σωτηρίαν τῶν ἄλλων.

Ὅ,τι κάνει ὁ ἀνθρώπος, νὰ τὸ κάνει γιὰ τὸ Θεό. Ξεχνᾶμε τὸ Θεὸ καὶ μπαίνει μετὰ ὁ λογισμὸς ὅτι κάνουμε κάτι σπουδαῖο, μπαίνει καὶ ἡ ἀνθρωπαρέσκεια καὶ κοιτᾶμε νὰ μὴν ξεπέσουμε στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων. Ἐνῶ ἂν ἐνεργεῖ κανεὶς μὲ τὴ σκέψη ὅτι ὁ Θεὸς τὸ βλέπει, τὸν παρακολουθεῖ, τότε ὅ,τι κάνει εἶναι σίγουρο.

Γιὰ κάθε ἐνέργειά του ὁ ἀνθρώπος πρέπει νὰ ρωτᾷ τὸν ἑαυτό του: «Καλά, ἐμένα αὐτὸ ποὺ κάνω μὲ ἀναπαύει, τὸ Θεὸ τὸν ἀναπαύει;» (Ἀγίου Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου, ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΦΥΠΝΙΣΗ)

Ἄς μὴν ξεχνᾶμε πὼς αὐτὸ ποὺ ἰδιαίτερα ἀναπαύει τὸ Θεὸ εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη, σύμφωνα καὶ μὲ τὸ εὐαγγέλιο τῆς κρίσεως.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Μιλεῖ ὁ μπέγης τῶν πασάδων κι ἀλλουνῶν, ὁτζάνια τῆς Ἀρβανιτιᾶς, τοὺς λέγει: «Πασάδες καὶ μπέηδες, θὰ χαθοῦμε. Θὰ χαθοῦμε, ὁ μπέγης τοὺς λέει, ὅτι ἐτοῦτος ὁ πόλεμος δὲν εἶναι μήτε μὲ τὸν Μόσκοβον, μήτε μὲ τὸν Ἑγγλέζο, μήτε μὲ τὸν Φραντζέζο. Ἀδικήσαμεν τὸν ραγιά καὶ ἀπὸ πλούτη καὶ ἀπὸ τιμῆ καὶ τὸν ἀφανίσουμε καὶ μαύρισαν τὰ μάτια του καὶ μᾶς σήκωσε ντουφέκι. Καὶ ὁ Σουλτάνος τὸ γομάρι δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται, τὸν γελᾶνε ἐκεῖνοι ὁπού τὸν τριγυρίζουν. Καὶ ἡ ἀρχὴ εἶναι τούτη, ὁπού θὰ χαθεῖ τὸ βασίλειόν μας».

Ἀφοῦ τοὺς εἶπε πολλὰ ὁ μπέγης ἀπὸ αὐτά, τοὺς λέγει ὕστερα πὼς ὁ Σουλτάνος στέλνει πασιάδες τοὺς πλέον παντίδους καὶ γύμνωσαν τὸν κόσμο καὶ τοῦ πῆρσαν καὶ τὶς γυναῖκες. Τότε ἐπίασε καὶ διὰ τὴν γυναῖκα τοῦ πατριώτη μου, πὼς γυρεύει νὰ τὴν πάρει ὁ πασάς. Καὶ τότε ὅλοι μὲ μίαν φωνὴ εἶπανε καὶ πήγανε καὶ τὴν πῆρσαν ἀπὸ κεῖ ὅπου τὴν εἶχε καὶ τὴν πήγαν εἰς τὸ Ἀγγλικὸν κονσολάτο νὰ εἶναι φυλαμένη.

Ἀφοῦ ξεγέρεψε ὁ μπέγης, τοῦ πῆρσαν τὴν εὐκὴ του καὶ τοῦ εἶπα, «θὰ φύγω». Δὲν μ' ἄφηγε. Ἀφοῦ εἶδε ὁπού δὲν θὰ καθόμουν, μόδωσε τὴν εὐκὴ του καὶ μοῦ εἶπε νὰ εἰπῶ τῶν καπεταναίων ἔξω στοῦ Πέτα καὶ ἄλλοῦ νάχουν δικαιοσύνη εἰς τὸν κόσμον, νὰ πᾶνε ὁμπρός. Ὅτι τοιούτως ἔκαναν ἀδικίγες οἱ Τοῦρκοι καὶ θὰ χαθοῦν. «Νάχουν αὐτῆνοι δικαιοσύνη, νὰ πάρει τέλος νὰ ἡσυχάσουμε κι ἐμεῖς οἱ Τοῦρκοι, ὅτι πλέον μᾶς ἔγινε χαράμι ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸ βασίλειόν μας, ὅτι φύγαμε ἀπὸ τὴν δικαιοσύνη του».

Μόδωσε ἄρματα καὶ μὲ διέταξε νὰ φέρνομαι καλὰ καὶ νὰ πάγω μὲ τὸν Γῶγο, ὅτ' εἶναι ἄξιος καὶ τίμιος καὶ φίλος του καὶ νὰ τοὺς εἰπῶ τῶν καπεταναίων νὰ μὴν μποῦνε εἰς τὴν Ἄρτα, ὅτ' εἶναι πολλοὶ Τοῦρκοι καὶ θὰ σκοτωθοῦν, ὅμως νὰ τοὺς κλείσουνε καὶ φεύγουν μόνοι τους, ὅτι δὲν ἔχουν ζακεδέδες. Τὸν περιιάλεσα καὶ διὰ τὴν γυναῖκα τοῦ πατριώτη μου νὰ τὴν προσέχει καὶ ἀναχώρησα τὰ 1821, μπαίνοντας ὁ Αὐγούστος. (ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ)

Ὁ φοβούμενος τὸν Θεὸν καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτὸς αὐτῷ ἐστι. (Πράξ. ι, 35)
Καὶ ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ εὐαρεστεῖται μὲ τὴν ἐλεημοσύνη τῶν ἀνθρώπων.

ΣΕ Π Τ Ε Μ Β Ρ Ι Ο Σ

Ο μήνας Σεπτέμβριος κυριαρχείται από τη γιορτή της παγκόσμιας ύψωσης του τιμίου και ζωοποιού Σταυρού. Λέει ο ψαλμωδός: «Υψουμένου σου Δέσποτα ἐν σταυρῷ, συνανύψωσας τοῦ Ἀδάμ τὴν ἑκπῶτον φύσιν ἅπασαν».

Παράκουσαν οἱ Πρωτόπλαστοι τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτὸ εἶχε σὰν συνέπεια ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς παρακοῆς καὶ μέχρι ποὺ ἦρθε ὁ Χριστὸς καὶ σταυρώθηκε, νὰ βρίσκεται σὲ πτώση, ποὺ σημαίνει πὼς δὲν εἶχε πιά τὴ δυνατότητα νὰ ἀπολαμβάνει τὴ συντροφιά τοῦ Θεοῦ, ὅπως συνέβαινε μέσα στὸν Παράδεισο.

Ἡ συντροφιά τοῦ Θεοῦ κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ λειτουργεῖ σύμφωνα μὲ τὴ φύση, ποὺ τοῦ χάρισε ὁ Δημιουργός του καὶ νὰ ἔχει μιὰ συνεχὴ χαρὰ καὶ νὰ αἰσθάνεται μιὰ πληρότητα, ἔχοντας λυμένα ὅλα του τὰ προβλήματα, καθὼς δὲν τοῦ λείπει τίποτε ἀπὸ ὅσα χρειάζεται στὴ ζωὴ του.

Μὲ τὴν παρακοὴ ὁ ἄνθρωπος ἔχασε χαρὰ καὶ πληρότητα καὶ ἀναγκάζεται νὰ δουλεύει γιὰ τὴν ἐπιβίωσή του, ἀλλὰ συγ-

χρόνως πέρασε σὲ μιὰ παραφύση κατὰστασι, γιατί χωρὶς τὴ συντροφιά τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλέον λειψός, τοῦ λείπει δηλαδὴ ἓνα μέρος τῆς φύσης του, ποὺ εἶναι ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ.

Κι ἔρχεται ὁ Χριστός, πλήρης Θεὸς καὶ πλήρης ἄνθρωπος καὶ ἀνεβαίνει ἐπάνω στὸ Σταυρὸ καὶ δίνει τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα Του στὸν ἄνθρωπο προκειμένου νὰ ἀποκατασταθεῖ ἡ ἑκπῶτος φύση του, πράγμα ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει πλέον νὰ ἐπιστρέψει στὸ χαμένο του Παράδεισο.

Φυσικὰ ὑπάρχουν καὶ προϋποθέσεις γιὰ νὰ συμβεῖ αὐτό, ποὺ ἐξαρτῶνται ἀπὸ

τὴν ἀπόφαση τοῦ ἀνθρώπου νὰ εἶναι μὲ τὸ Θεὸ καὶ ὄχι μὲ τὸ Μαμμωνά. Καὶ ἐφόσον πάρουμε αὐτὴ τὴν ἀπόφαση ὁ καθένας προσωπικά, θὰ πρέπει νὰ κάνουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ποὺ ζητάει νὰ Τὸν ἀγαπήσουμε μὲ ὅλες μας τὶς δυνάμεις, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ἀγαπήσουμε καὶ τοὺς συνανθρώπους μας, ὅπως ἀγαπᾶμε τὸν ἑαυτό μας. Καὶ φυσικὰ ἡ ἀγάπη μας θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἔμπρακτη!

Ο Κ Τ Ω Β Ρ Ι Ο Σ

Ο Πολιοῦχος τῆς πόλης μας ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὁ Μυροβλήτης λαμπρύνει μὲ τὴ γιορτὴ του τὸ μῆνα αὐτό. «Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ πόλις Θεσσαλονίκη, ἀγάλλου καὶ χόρευε, πίστει λαμπροφοροῦσα, Δημήτριον τὸν πανένδοξον ἀθλητὴν καὶ Μάρτυρα τῆς ἀληθείας, ἐν κόλποις κατέχουσα ὡς θησαυρόν». (Στὴ Λιτὴ στιχηρὰ ἰδιόμελα τῆς γιορτῆς)

Ναί, εἶναι ἀλήθεια, πὼς ὁ Ἅγιος προστάτης τῆς πόλης μας εἶναι ὁ θησαυρός μας, ποὺ τὸν κρατᾶμε σφιχτὰ στὴν ἀγκυλιά μας μὲ λαχτάρα καὶ πάθος κι αὐτὸς ἀνταποκρίνεται στὸν ἔρωτά μας καὶ μᾶς προστατεύει ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ τοὺς κακοὺς.

Αὐτὸ ἐπιβεβαιώνεται ἱστορικὰ σὲ πολλὲς περιπτώσεις, μὲ πλεόν ἐμφατικὴ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ τὸν τυραννικὸ τουρκικὸ ζυγὸ τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς του τὸ 1912. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὑπῆρχαν στὴ Θεσσαλονίκη, τὴ νύφη τοῦ Θερμαϊκοῦ, 30.000 περίπου Ἕλληνες, 50.000 Ἑβραῖοι, 20.000 Τούρκοι καὶ ἀρκετὲς χιλιάδες Βούλγαροι καὶ λοιποὶ Σλαῦοι, ποὺ ὀνειρεύονταν, ὅπως συμβαίνει ἱστορικὰ πάντα, τὴ Θεσσαλονίκη σλαυικὴ πόλη.

Δὲν ἄφησε ὅμως ὁ Ἅγιος τὴν πόλη του σὲ σλαυικὰ χέρια, ἀλλὰ φρόντισε τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς του νὰ παραδοθεῖ ἡ πόλη ἀπὸ τοὺς Τούρκους στοὺς Ἕλληνες, καθὼς ὁ ἐλληνικὸς ἀπελευθερωτικὸς στρατὸς ἦταν ἕτοιμος νὰ ἐπιτεθεῖ γιὰ τὴν κατάληψή της, τὴν ὥρα ποὺ καὶ οἱ Βούλγαροι ἐτοιμάζονταν γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν.

Αὐτὸ τὸ γεγονὸς γιορτάζουμε κάθε χρόνο, τιμώντας τὸν πολιοῦχο καὶ προστάτη μας Ἅγιο, μὲ λαμπρὲς τελετὲς καὶ ἐκδηλώσεις, ἀγαλλόμενοι καὶ εὐφραινόμενοι γιὰ τὴν ἐλευθερίαν ποὺ ἀπολαμβάνουμε, μὲ πανηγυρικὸ Ἑσπερινὸ καὶ Θεία Λειτουργία, μὲ δοξολογία πρὸς τὸ Θεό, ποὺ μὲ τὶς πρεσβεῖες τοῦ ἀθλητῆ καὶ Μάρτυρα τῆς πίστεως Δημήτριο, μᾶς προστατεύει ἀπὸ ἐχθροὺς εἴτε φανεροὺς εἴτε ὑποχθόνιους.

Αὐτὸ συνέβηκε καὶ μὲ τὸ σεισμὸ τοῦ 1978, ὅταν δοκιμάστηκε ὁ ἀστικὸς ἱστὸς τῆς πόλης μας καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ἀγίου μας Δημητρίου, οἱ ζημιὲς ποὺ ἔγιναν ἦταν ἐλάχιστες σὲ σχέση μὲ τὸ μέγεθος τοῦ σεισμοῦ.

Μνήμη Ἀγίου, μίμηση Ἀγίου. Ἄς τὸ ἔχουμε κι αὐτὸ ὑπόψη μας.

Ν Ο Ε Μ Β Ρ Ι Ο Σ

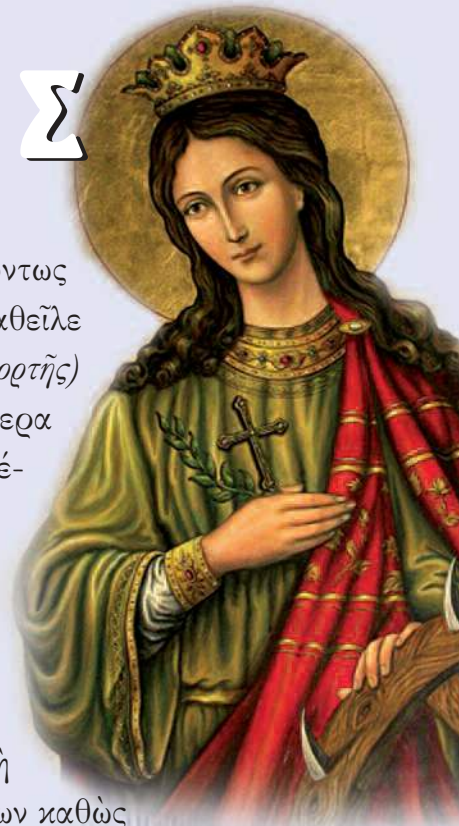
«Αἰκατερίνης τὴν μνήμην νῦν ἐορτάσωμεν. Αὕτῃ γὰρ ὄντως Πάσας, τοῦ ἐχθροῦ τὰς δυνάμεις, ἐν λόγῳ τε καὶ ἔργῳ, καθεῖλε στερρῶς καὶ Ρητόρων τὴν ἐνστασιν». (Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς)

Μιὰ σπάνια γιὰ τὴν ἐποχὴ τῆς μορφῇ γυναικὸς τιμᾶται ἰδιαίτερα αὐτὸ τὸ μῆνα. Καὶ τιμᾶται παγκόσμια, καθὼς τὸ ὄνομά της φέρουν γυναῖκες σ' ὅλῃ τῇ γῇ, ὅπου ὑπάρχουν καὶ κατοικοῦν χριστιανοὶ γενικά. Τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης βρίσκεται στὸ συνδυασμό, τοῦ νεαροῦ τῆς ἡλικίας της, μαρτύρησε σὰν δεικοχτῶ της, τῆς ἐξωτερικῆς της ὁμορφιάς, τοῦ πλούτου τῶν γνώσεών της καὶ τοῦ ἐνάρετου βίου της.

Στὸ συναξάρι της ἀναφέρεται πὼς γνώριζε καὶ τὴν ἐλληνικὴ καὶ τὴ ρωμαϊκὴ παιδεία. Θὰ λέγαμε πὼς ἦταν μιὰ πανεπιστήμων καθὼς γνώριζε τὰ συγγράμματα ὅλων τῶν μεγάλων ἐπιστημόνων, ποὺ προϋπῆρξαν τῆς γεννήσεώς της, ὅπως τοῦ Ὁμήρου, τοῦ Βιργιλίου, τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τοῦ Ἱπποκράτους, τοῦ Γαληνοῦ, τοῦ Ἀριστοτέλη, τοῦ Πλάτωνα, τῶν φιλοσόφων Φιλιστίωνος καὶ Εὐσεβίου, τῶν μεγάλων μάγων, μεγάλων ἐπιστημόνων θὰ λέγαμε σήμερα, Ἰαννῇ καὶ Ἰαμβρῇ, τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Σύβιλλας, πού στά συγγράμματά της ὑπάρχουν ἀναφορὲς στὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν τέχνη τῆς Ρητορικῆς, ὅση ὑπῆρχε τότε στὸν καιρὸ της.

Ἀλλὰ καὶ ξένες γλῶσσες γνώριζε τῆς ἐποχῆς της καὶ φυσικὰ ἐλληνικὰ καὶ λατινικά. Ἔτσι ὅταν ὁ πατέρας της, ποὺ ἦταν εἰδωλολάτρης, προσπάθησε νὰ ἀλλάξει τὴν πίστη της στὸ Χριστὸ καὶ προσκάλεσε πενήντα ἐπιστήμονες, γιὰ νὰ ἐπιχειρηματολογήσουν ἐναντία σὰ πιστεύω τῆς Ἀγίας καὶ νὰ ἀποδείξουν τίς θέσεις της σὰν λανθασμένες, αὕτῃ μὲ τὸ δικό της λόγο ἀπέδειξε τὴν ὀρθότητα αὐτῶν ποὺ πίστευε, μέσα ἀπὸ τὰ γραπτὰ κείμενα ὅσα ὑπῆρχαν γνωστὰ τότε καὶ ἔπεισε τοὺς ἐπιστήμονες, ποὺ τῆς ἔφερε ὁ πατέρας της νὰ γίνουν χριστιανοί. Ἀποτέλεσμα ἡ θανάτωση καὶ τῆς ἴδιας καὶ τῶν ἐπιστημόνων, ποὺ πείστηκαν γιὰ τὴν ὀρθότητα τῶν λόγων της.

Αὕτῃ τὴν πίστη ὑπηρετοῦμε καὶ ἐμεῖς σήμερα σὰν Μέριμνα τῶν Πτωχῶν καὶ τίς ἐντολὲς ποὺ ἐκπορεύονται ἀπὸ αὕτῃ καὶ ἀνακουφίζουμε τοὺς δοκιμαζόμενους συνανθρώπους μας, μὲ τὴ βοήθεια καὶ τὴ συνδρομὴ τῇ δικῇ σας, φίλοι καὶ ἀδελφοί μας.

Ερχονται τὰ Χριστούγεννα καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα φορτίζεται γιορταστικά, καθὼς μαζί μὲ τὸ Χριστὸ γεννιέται καὶ ἡ ἐλπίδα, πὼς κάτι καλύτερο θὰ φέρει μαζί Του, πὺ θὰ ἀνακουφίσει τοὺς ἀχθοφόρους τῆς ζωῆς. Εἶναι ὅμως ἔτσι;

Λέγει ὁ Ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος, πὼς κανεὶς δὲν φτάνει στὸ Θεὸ μὲ ἄνεση. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει νὰ διαλέξει πάντοτε ἀνάμεσα στὴ ροπὴ πρὸς τὶς ἡδονὲς καὶ τὴν ἀναφορὰ πρὸς τὰ σκαλοπάτια τοῦ οὐρανοῦ. Οἱ ἴδιες οἱ λέξεις ἀποκαλύπτουν τὸ δίλημμα.

Μὲ τὴ ροπὴ ὁ ἄνθρωπος ρέει ἀπλά, σὰν τὸ νερὸ στὸ αὐλάκι, χωρὶς κόπο καὶ ἰδιαίτερη φροντίδα, πρὸς τὶς χαρὲς τοῦ κόσμου, πρὸς τὰ πολύχρωμα φῶτα, πὺ σὲ πλανοῦν μὲ τὸν ἐντυπωσιασμό τους καὶ σοῦ διασκεδάζουν τὶς φοβίες καὶ τὶς ἀνασφάλειές σου, χωρὶς τὴ σκέψη τῶν συνεπειῶν τῶν ἐπιλογῶν σου. Ἀργότερα ἔρχεται ὁ λογαριασμός. Καὶ εἶναι πάντοτε ὀδυνηρός.

Μὲ τὴν ἀναφορὰ, ἔχεις νὰ ἀκολουθήσεις τὸ Χριστό, φορτωμένος μὲ τὸν προσωπικό σου σταυρό, πὺ εἶναι ἄλλοτε πολὺ βαρὺς καὶ ἄλλοτε ἐλαφρὺς, ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες τῆς ψυχῆς σου καὶ ὄχι τῆς σάρκας σου. Ποτὲ ὅμως δὲν εἶναι βαρύτερος ἀπὸ τὶς δυνάμεις σου.

Χριστούγεννα λοιπὸν μπροστὰ στὸ δίλημμα, Χριστὸς ἢ Μαμμωνᾶς. Ἄς κάνουμε τὴ σωστὴ ἐπιλογὴ καὶ ἄς ἀκολουθήσουμε τὸ νεογέννητο Χριστό, κάνοντας φάτνη τὴν καρδιά μας καὶ ἄς μιμηθοῦμε τὴ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ γευτοῦμε τὴν πληρότητα πὺ χαρίζει σὶς καρδιές μας ἡ Χάρη τοῦ Χριστοῦ μας, τὰ χαρίσματα τῆς παρουσίας Του μέσα μας.

Ἄν πραγματικὰ θέλουμε νὰ ἀνταποκριθοῦμε στὸ κάλεσμα τοῦ γλυκύτατου Ἰησοῦ μας, ἂν θέλουμε νὰ βιώσουμε τὴν παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ σὶς καρδιές μας αἰσθητὰ καὶ ὄχι νοητὰ, ἄς ἐνταχθοῦμε στὴν ποίμνη Του ὑπακούοντας σὶς ἐντολές Του, ἄς γίνουμε ὅλοι μιὰ οἰκογένεια γύρω ἀπὸ τὸ ἴδιο τραπέζι, διατηρώντας τὴν ἰδιοπροσωπία μας, ἀλλὰ μειώνοντας τὶς διαφορὲς μας κατὰ τὶς δυνατότητές μας, μέσα ἀπὸ τὶς προσφορὲς ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης, ὅπως ἡ παράδοση ἀπαιτεῖ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Γιὰ νὰ προσεγγίσουμε κάπως τὴν ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα τί ἐστὶ ἄνθρωπος, ὥστε νὰ ἀρχίσουμε νὰ καταλαβαίνουμε τὸν ἑαυτὸ μας καὶ τοὺς συνανθρώπους μας, θεωροῦμε καλὸ το νὰ ἀνατρέξουμε στὸ κείμενο ποὺ περιγράφει τὴ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ Θεό, ὅπως ἀναφέρεται στὴ μετάφραση τῶν ἐβδομήκοντα.

«Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν». (Γέν. α, 27)
«Καὶ ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν». (Γέν. β, 7)

Ἀπὸ τοὺς παραπάνω στίχους μποροῦμε νὰ ὑποφιαστοῦμε πὼς σὰν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, κάτι ποὺ μόνο γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἀναφέρεται, ἔχουμε στοιχεῖα τοῦ πρωτότυπου ποὺ εἶναι ὁ Θεός, ὅπως ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ αἰωνιότητα. Τὸ ὅτι μᾶς ἔπλασε μὲ χῶμα ἀπὸ τὴ γῆ, δείχνει τὸν κτιστὸ ὑλικό μας ὀργανισμό, ποὺ ὅμως ἔχει καὶ μιὰ μοναδικότητα, τὴν πνοὴ ζωῆς, ποὺ φύσηξε ὁ Θεὸς στὸ πρόσωπό μας, ποὺ εἶναι ἡ θεϊκὴ ἐνέργεια, αὐτὴ

ποὺ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ Τὸν λατρεύουμε καὶ νὰ ἐπικοινωνοῦμε μαζί Του.

Ἡ ἐλευθερία ποὺ μᾶς δώρισε ὁ Θεός, ἀπαιτεῖ δυνατότητα ἐπιλογῆς, γιὰ νὰ ὑφίσταται. Ἐτσι ἔχουμε τὴ δυνατότητα στὴ ζωὴ μας νὰ ἐπιλέγουμε Χριστὸ ἢ Μαμμωνά, ὅπως καὶ στὸν Παράδεισο εἴχαμε τὴ δυνατότητα νὰ φᾶμε ἀπὸ τὸ δένδρο τῆς γνώσης ἢ νὰ μὴ φᾶμε, ὑπακούοντας στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Τελικὰ κάναμε τὸ θέλημά μας στὸν Παράδεισο μὲ τὶς γνωστὲς συνέπειες καὶ αὐτὸ ἐξακολουθοῦμε νὰ κάνουμε καὶ σήμερα, ὅταν παρασυρόμαστε ἀπὸ τὴ φιλαυτία μας καὶ ἐγκαταλείπουμε τὸν ἑαυτὸ μας σὲ τὴν ἡδονὴ καὶ στὸ Μαμμωνά, ἀντὶ μὲ τὴ συμμετοχὴ μας στὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας νὰ καλλιεργοῦμε τὶς ἀρετὲς, τὰ δῶρα τοῦ πνεύματος, ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στοὺς Γαλάτες.

Κι ὅμως εἶναι τόσο εὐκόλο σὲ κατανόηση καὶ τόσο ἀπλό το μήνυμα! Ἀγαπᾶμε τὸ Θεὸ μὲ ὅλες μας τὶς δυνάμεις καὶ τὸν πλησίον, ὅπως τὸν ἑαυτὸ μας καὶ ἔτσι ἀποικτοῦμε τὰ κλειδιά τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ! Ἀπλὰ χρειάζεται ἡ σωστὴ ἐπιλογή. Φῶς ἢ σκοτάδι; Καὶ ἡ κάθε ἐπιλογή ἔχει τὶς συνέπειές της!

ΟΥΜΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΦΩΤΙΣΜΟΣ

← χουμε τὴν ὀρθὴ πίστιν μας καὶ τὸν πολιτισμὸν μας, ἀλλὰ ἀνήκουμε στὴ Δύση. Δύση ὅμως σημαίνει σκοτάδι.

Αὐτὸ τὸ σκοτάδι λοιπόν, ποὺ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴ Δύση μὲ τὸ φορτηγὸ τῶν ΜΜΕ, ποὺ ὀδηγοῦν οἱ πεφωτισμένοι τῆς Δύσης, εἶναι ἡ αἰτία ποὺ χάσαμε τὶς ἀρετὲς καὶ τὶς ἀξίες, ποὺ μᾶς παρέδωσαν οἱ γονεῖς μας καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Στὴν ἀρχὴ ἦταν ἡ ἐκτροπὴ τοῦ Καθολικισμοῦ σὲ αἵρετικοὺς ἀτραπούς, ποὺ ἀνάγκασαν ἓνα κομμάτι του νὰ διαμαρτυρηθεῖ. Μετὰ οἱ διαμαρτυρόμενοι προχώρησαν ἀκόμη πιὸ μακριὰ καὶ ἀπὸ τοὺς καθολικοὺς ἀπὸ τὴν ὀρθὴ πίστιν. Τέλος ἦρθε ὁ οὐμανισμὸς νὰ ἐνθρονίσῃ τὸν ἀντίχριστο, διαλαλώντας πὼς θεὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος καὶ ἄλλος θεὸς ἔξω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο δὲν ὑπάρχει.

Στὴ θέσιν τοῦ Χριστοῦ οἱ καθολικοὶ ἔβαλαν τὸν Πάπα, χάνοντας ἔτσι τὴν ἐπαφὴ μὲ τὰ ὑπερβατὰ, μὲ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴ θεϊκὴ ἐνέργεια, ποὺ γευόμαστε οἱ ὀρθόδοξοι μέσα ἀπὸ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας. Μάλιστα ἀκόμη δὲν κατάλαβαν πὼς ὁ Θεὸς εἶναι οὐσία ἀπρόσιτη καὶ ἀμέθεκτη καὶ ἐνέργεια προσιτὴ καὶ μεθεκτὴ.

Οἱ διαμαρτυρόμενοι κατάργησαν ἐντελῶς τὰ μυστήρια καὶ ἔτσι δὲν ἔχουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ κατανοήσουν τὸ τί σημαίνει, γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι Χριστὸς ὁ Κύριος.

Κάτω ἀπὸ αὐτὲς τὶς συνθῆκες βρῆκε ἔδαφος ὁ ἄθεος οὐμανισμὸς νὰ προβάλῃ τὶς ἀνθρωπιστικὲς του θεωρίες. Ἀλλὰ ἡ

πράξι ἀπέδειξε πὼς ἀνθρωπισμὸς χωρὶς Χριστὸ νομοτελειᾷ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ. Τὸ ἔδειξε αὐτὸ καὶ ὁ κομμουνισμός.

Καὶ ἦρθαν καὶ οἱ φιλόσοφοι τοῦ διαφωτισμοῦ νὰ σώσουν τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Καὶ μίλησαν γιὰ ἀρετὲς, γιὰ ἐλευθερία, ἰσότητα καὶ ἀδελφότητα. Μόνο ποὺ οἱ ἀρετὲς ποὺ πρόβαλαν, ἦταν διαποτισμένες ἀπὸ τὸ φρόνημα τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἁμαρτίας καὶ ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς, ποὺ εὐαγγελίστηκαν, ἔλκυε τὴν καταγωγὴ του ἀπὸ μιὰ ἐταίρα, μὲ ὅ,τι σημαίνει αὐτὸ καὶ βλέπουμε ποῦ ἔχει φτάσει.

ΑΝΑΛΥΣΗ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ

**Ἄγγελος πρωτοστάτης,
οὐρανόθεν ἐπέμφθη, εἰπεῖν
τῇ Θεοτόκῃ τὸ χαῖρε.**

Δὲν ἔστειλε ὁ Θεὸς ἓνα ὁποιοδήποτε ἄγγελο, γιὰ νὰ πληροφορήσει τὴν Παναγία γιὰ τὸ σχέδιό Του, νὰ σώσει τὸ δοκιμαζόμενο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία τοῦ ἄνθρωπο, ἀλλὰ ἄγγελο ἀρχιστράτηγο, ποὺ στὴ θεολογικὴ γλῶσσα ἀποκαλεῖται Ταξιάρχης!

Αὐτὸ δείχνει τὴ σοβαρότητα τοῦ ἐγχειρήματος, καθὼς ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς καὶ ἰδιαίτερα τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀποφασίζει νὰ σταθεῖ δίπλα στὸν ἄνθρωπο τῆς παρακοῆς, παίρνοντας ἀνθρώπινη μορφή, προκειμένου νὰ τὸν πείσει, σεβόμενος πλήρως τὴν ἐλευθερία του, τὸ αὐτεξούσιό του, ὅπως τὸ λέμε θεολογικά, πὼς ἀποφάσισε νὰ τοῦ δώσει μιὰ εὐκαιρία ἐπιστροφῆς στὸν Παράδεισο.

Μόνο νὰ ὑποψιαστοῦμε μποροῦμε τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, μιὰ πέρα ἀπὸ κάθε λογικὴ ἀγάπη, ποὺ ἀποκαλύπτεται πλέον μέσα ἀπὸ τὰ γεγονότα!

Καὶ ἡ Παναγία μας, ποὺ στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ἐκπροσωπεῖ τὸ ἀνθρώπινο γένος, ἀνταποκρίνεται πλήρως λέγοντας τὸ “ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου”!

Νὰ ποῦμε ἐδῶ, πὼς καὶ οἱ ἄγγελοι ἦταν κάποτε ἐλεύθεροι σὺν ἐπιλογῇ τους καὶ ἀποφασίζαν ἀπὸ μόνοι τους ἂν ἤθελαν νὰ εἶναι κοντὰ στὸ Θεὸ καὶ νὰ ἀπολαμβάνουν τὴν παρουσία Του ἢ νὰ μένουν μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό, ἐλεύθεροι καὶ γιὰ κάποιους ἀπὸ αὐτοὺς ἄρесе καὶ ἡ ἰδέα πὼς ἴσως

ἔτσι θὰ ἦταν καὶ ἰσόθεοι. Αὐτὴ ἡ κατάσταση κράτησε μέχρι τὴ στιγμή, ποὺ τοὺς κάλεσε ὁ Θεὸς νὰ πάρουν τὶς ὀριστικὲς τοὺς ἀποφάσεις, ἂν δέχονται δηλαδὴ νὰ εἶναι μαζί Του ἢ μακριὰ Του, γιατί μετὰ δὲν θὰ ἔχουν ἄλλη εὐκαιρία ἐπιστροφῆς καὶ ἐπτα ἀρχιστράτηγοι εἶπαν τὸ “στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου”, δηλαδὴ μένουμε κοντὰ σου Κύριε, σεβόμενοι τὸ μεγαλεῖο Σου καὶ τὸ θέλημά Σου, ἐνῶ ὁ Ἐωσφόρος προτίμησε τὸ πυκνὸ σκοτάδι τοῦ Ἄδη καὶ μάλιστα γιὰ πάντα!

Κι ἐμεῖς ὅσο ζοῦμε ἔχουμε αὐτὴ τὴ δυνατότητα ἐπιλογῆς, ἂν θὰ σεβαστοῦμε δηλαδὴ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἢ θὰ κάνουμε τὸ δικό μας θέλημα, ἀκολουθώντας τὴ μοίρα τοῦ Ἐωσφόρου!

Καὶ σὺν τῇ ἁσωμάτῳ φωνῇ,

Οἱ ἄγγελοι δὲν ἔχουν τὴ δική μας ὕλικὴ ὑπόσταση καὶ εἶναι λειτουργικὰ πνεύματα. Τοῦτο σημαίνει πὼς ἔχουν τὰ δικά τους σώματα, ἀφοῦ εἶναι κτιστὰ πλάσματα.

Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἔχουν παρόμοια μὲ μᾶς σώματα, τοὺς χαρακτηρίζουμε ἄσώματους.

Κι ἐμεῖς μετὰ τὴ δευτέρᾳ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου μας, θὰ ἔχουμε σώματα ἀναστημένα, ἔτσι πὺ νὰ γνωρίζομαστε μεταξὺ μας, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχουν τὴν ὑλικὴ δομὴ, αὐτὴ πὺ ἔχουμε πρὶν ἀπὸ τὴν κοίμησή μας. Θεολογικὰ χαρακτηρίζονται σώματα ἀφυλωμένα, δηλαδὴ χωρὶς ὑλικὴ ὑπόστασις, ἀλλὰ θὰ ἔχουν μιὰ ἄλλη σύνθεσις, πὺ δὲν τὴ γνωρίζουμε, γιὰ νὰ τὴν περιγράψουμε ἀπὸ τώρα.

Μάλιστα ὁ Ὅσιος Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης μᾶς ἀποκάλυψε πὺς τὰ σώματά μας μετὰ τὴν ἐν νεκρῶν ἀνάστασή μας θὰ ἔχουν τὴ μορφὴ δωδεκαετοῦς παιδιοῦ!

Μὴ μοῦ ζητᾶτε περισσότερες πληροφορίες πάνω στὸ θέμα αὐτό, γιὰτὶ δὲν νομίζω πὺς εἶμαι σὲ θέση νὰ δώσω περισσότερες ἐξηγήσεις, γιὰ τὶς συνθήκες πὺ θὰ βιώνουμε μετὰ τὴ δευτέρᾳ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου μας!

Σωματούμενόν σε θεωρῶν Κύριε, ἐξίστατο καὶ ἴστατο, κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα.

Τὸ μεγάλο μυστήριον, τὸ ἀνεξήγητον καὶ τὸ ἀσύλληπτον γιὰ τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ εἶναι ἡ σάρκωσις τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μας!

Τὰ πράγματα καὶ οἱ καταστάσεις μποροῦν νὰ εἶναι λογικὰ ἢ παράλογα, ἀλλὰ καὶ ὑπέρλογα. Μένουμε συνήθως στὰ δυὸ πρῶτα, αὐτὰ πὺ γίνονται ἀποδεικτὰ ἀπὸ τὴ λογικὴ μας, ἐνῶ τὰ ἄλλα τὰ ἀπορρίπτουμε, γιὰτὶ δὲν στέκονται σ' αὐτὸ πὺ ἔχουμε χαρακτηρίσει σὰν κοινὴ λογικὴ!

Ἀλλὰ ὁ Θεὸς εἶναι πάνω ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ, ἰδιαίτερα αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων πὺ ἐνῶ εἶναι ἡμιμαθεῖς, θέλουν νὰ κατανόησουν τὰ μυστήρια καὶ τοὺς πνευματικοὺς νόμους, καθὼς καὶ τὸν τρόπο λειτουργίας τους. Γι' αὐτὸ καὶ λέγεται πὺς λίγη Ἐπιστήμη ὁδηγεῖ στὴν ἀθεΐα. Πολλὴ Ἐπιστήμη ὁδηγεῖ στὸ Θεό! Μάλιστα ὑπάρχει καὶ ἡ ρῆσις, πὺς ἡ ἡμιμάθεια εἶναι χειρότερη καὶ ἀπὸ τὴν ἀμάθεια!

Ὁ ἀπλὸς ἄνθρωπος ἐμπιστεύεται τὸ Θεό, ἰδιαίτερα ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀγάπης, τῆς ταπείνωσης καὶ τῆς ὑπακοῆς, χωρὶς νὰ θέλει νὰ χωρέσει στὸ μυαλουδάκι του τὰ μυστήρια τῆς Θεότητος.

Ὁ Χριστὸς ὅμως λέει “ἐρευνᾶτε τὰς γραφάς”! Ἀλλὰ ἀποκαλύπτεται σ' αὐτοὺς, πὺ μποροῦν νὰ τὸν χωρέσουν, στοὺς Ἀγίους Του, σ' αὐτοὺς πὺ ξεχώρισε σὰν ἱκανοὺς νὰ δεχθοῦν τὶς ἀποκαλύψεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ νὰ διδάξουν τὸν ἀπλὸ ἄνθρωπον, ἀνάλογα μὲ τὶς δυνατότητες τοῦ καθενός, τὶς γνώσεις, τὴν ὀξύνοια καὶ τὴ δεκτικότητα τῆς ψυχῆς του.

Ἀκόμη καὶ ὁ Ἀρχάγγελος, ὅπως μᾶς ὁμολογεῖ ὁ ἱερὸς συγγραφέας τῶν χαιρετισμῶν τῆς Παναγίας μας, κραύγαζε ἀκίνητος ἀπὸ θαυμασμὸ καὶ ἐκπληξῆς, μπροστὰ στὸ μυστήριον τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ, το χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε!

Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει.

Χριστὸς σημαίνει χαρά. Ὄταν οἱ Μυροφόρες πήγαιναν νὰ μυρώσουν τὸ σῶμα τοῦ ἐνταφιασμένου Δασκάλου τους καὶ τὸ συνάντησαν ἀναστημένο πλέον στὸ δρόμο, τοὺς εἶπε “χαίρετε”, δηλαδή νὰ ἔχουν χαρὰ, γιατί ὅποιος ἔχει κοντά του τὸ Χριστὸ ἔχει χαρὰ.

Αὐτὸ βέβαια εἶναι διαπιστωμένο στὴν πράξη καὶ δὲν ἔχει θεωρητικὴ ἀξία μόνο, καθὼς λίγο πολὺ ὅλοι μας ἔχουμε παρόμοια βιώματα. Καθὼς λοιπὸν ὁ Ἀρχάγγελος βλέπει τὸ Χριστὸ νὰ κυοφορεῖται πλέον ἀπὸ τὴν Παναγία μας, ἀντιλαμβάνεται πὼς μὲ τὴ γέννηση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ θὰ ἔρθει καὶ θὰ λάμψει ἡ χαρὰ στὸν κόσμο!

Γιὰ νὰ καταλάβουμε τὸ γιατί θὰ λάμψει ἡ χαρὰ, θὰ πρέπει γιὰ λίγο νὰ μεταφερθοῦμε στὶς συνθήκες, ποὺ ἐπικρατοῦσαν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ στὴν ἀνθρωπότητα.

Κατ' ἀρχὰς οἱ κοινωνίες ἦταν χωρισμένες σὲ δούλους καὶ ἐλεύθερους. Ὁ δοῦλος ἀντιμετωπίζονταν σὰν ἓνα πράγμα, ποὺ μπορούσες νὰ τὸ πουλᾷς καὶ νὰ τὸ ἀγοράζεις καὶ νὰ τὸ ἀξιοποιεῖς ἢ νὰ τὸ πετᾷς στὰ σκουπίδια. Περίπου σὰν ζῶο.

Ἡ εἰδωλολατρεία καλλιεργοῦσε τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων καὶ προωθοῦσε τὶς ἀνθρωποθυσίες καὶ τὴν ἀκόλαστη ζωὴ, ποὺ τὴ συνόδευαν ἀφροδίσιες ἀσθένειες, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων νὰ εἶναι μιὰ πραγματικὴ κόλαση.

Ἡ ἐμφάνιση τοῦ Θεανθρώπου ὑπῆρξε ἡ ἀφετηρία, γιὰ νὰ καταργηθεῖ ἡ δουλεία καὶ μὲ τὴν ἰσοτιμία καὶ τὴ φρόνιμη πλέον ζωὴ, νὰ περιοριστοῦν οἱ ἀσθένειες καὶ νὰ ἀποκτήσει τὸ σύνολο τῶν ἀνθρώπων μιὰ χαρούμενη, εὐχάριστη καὶ χαριτωμένη ζωὴ.

Χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει.

Φυσικὰ καὶ δὲν ἔχουμε ἱστορικὲς μαρτυρίες, γιὰ τὸ πῶς ἦταν ἡ ζωὴ τῶν Πρωτόπλαστων στὸν Παράδεισο, ἀλλὰ ἔχουμε πληροφορίες, ποὺ μᾶς ἀποκάλυψαν οἱ Ἅγιοί μας, ποὺ εἶχαν προγεύσεις τοῦ Παραδείσου καὶ μίλησαν γιὰ ἄρρητα ρήματα!

Ναί, δὲν ὑπάρχουν λέξεις γιὰ νὰ περιγράψουν τὴν ὁμορφιὰ τοῦ Παραδείσου, ἀλλὰ ξέρουμε πὼς οἱ κάτοικοί του ἦταν ἀνενδεεῖς καὶ εἶχαν πληρότητα ψυχῆς. Δηλαδή δὲν τοὺς ἔλειπε τίποτε, γιατί ὅλες τους οἱ ἀνάγκες ὀργανικὲς καὶ πνευματικὲς ἦταν πλήρως καλυμμένες!

Τοὺς ἔβαλε ὁ πονηρὸς τὸ σκουλήκι νὰ διεκδικήσουν ἰσοτιμία ἐναντι τοῦ Δημιουργοῦ τους, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀποπομπή τους ἀπὸ τὸν Παράδεισο τῆς τρυφῆς καὶ τὴν ἐναρξη τῆς τραγωδίας, ποὺ κι ἐμεῖς βιώνουμε στὴν καθημερινότητά μας.

Συνεχίζεται...

Ο ΆΙΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

